

ಸಮಸ್ಯೆಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುವ ಮಾಸಾಶನದ ಅರಿವಿರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ಪಡೆಯುತ್ತಲೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಕ್ರಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಜ್ಞಾನ ಅಗಾಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏನಿದರ ಅರ್ಥ? ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಕೊರತೆ ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ನಂಬಿಕೆಗಳು.

ಹೆತ್ತವರ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಏನು?

ಅಪ್ಪು ಅಮ್ಮಂದಿರು ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಬಳಲುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆತರುವಾಗ ಅವರ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಹಾಗೂ ಗ್ರಹಿಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಏನು? 'ಇದೂ ಒಂದು ಕಾಯಿಲೆ, ವೈದ್ಯರು ಔಷಧ ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜ್ವರದಂತೆ ಅದು ಗುಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ' ಎಂಬುದು. ಇದು ಸರಿಪಡಿಸಲೇಬೇಕಾದ ತಪ್ಪು ನಂಬಿಕೆ. ಇದು ಹರಡಲು ಕಾರಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಮನೋ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೌಲಭ್ಯ, ಮನೋವೈದ್ಯರ ಕೊರತೆ. ಜೊತೆಗೆ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರಿಗೆ, ಇತರ ಆರೋಗ್ಯ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಜನರನ್ನೂ ತಲುಪಲು ಇರುವ ಕಷ್ಟಗಳು.

ಅಪ್ಪು ಅಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ತಪ್ಪು ನಂಬಿಕೆ ಬಲವಾಗಿ ನೆಲೆಯಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಉದಾಹರಣೆ ಹೀಗಿದೆ. 'ಮೊದಲೇ ಏಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ?' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಿಗುವ ಉತ್ತರ 'ಮಗು ಮಾತಾಡ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತ ನಾವು ಒಂದೊಬ್ಬರೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆಲ್ಲ, ಜ್ವರ ಬಂದಾಗ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರ್ ಬಳಿ ಹೋದ್ದಿ, ಅವರು ಹಾಗೇ ಬರ್ತಾ ಬರ್ತಾ ಸರಿ ಹೋಗಬಹುದು, ನೋಡೋಣ ಅಂದ್ರು. ನಾವು

ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಸವಾಲುಗಳು

ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲು ನಾವು ಸರಿಯಾದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಮನೋವೈದ್ಯರನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಸಾಧ್ಯ.

ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆಯನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ್ದು ದೇಹದ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥೈಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ. ಕಾಲು/ಕೈ/ಕಣ್ಣು/ಕಿವಿ ಊನವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಯಿಲೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಅದು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಒಂದು ಔಷಧಿಯಿಂದ ಗುಣವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟಿದಾಕ್ಷಣ ಮಗುವಿನ ಕಾಲು ಸರಿಯಿಲ್ಲ/ ಕೈ ಸರಿಯಿಲ್ಲ/ಕಣ್ಣು ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ/ ಕಿವಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ, ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ವೈದ್ಯರ ಬಳಿ ಓಡುತ್ತೇವೆ, ಬದುಕನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಸವಾಲೆಂದರೆ ದೇಹದ ವಿಕಲತೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣು ಮಾತ್ರ ಗ್ರಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಂತೆ, ಬುದ್ಧಿಯ ವಿಕಲತೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣು ಗ್ರಹಿಸಲು ಕಷ್ಟ.

ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆಯ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ತೋರುವುದು ಹೊಸತರ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ; ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಕಣ್ಡೆಂದ ನಾವು ಅವಲೋಕಿಸಿದ್ದರೂ, ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆ ಹೊಂದಿದ ಮಕ್ಕಳ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇತರ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯಿದೆ, ಸಹಜವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರಿವು ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಮಗುವಿನ ತಾಯಿ ಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿಮತ್ತೆಯ ಅಂದಾಜು, ಯಾವುದೇ ಬುದ್ಧಿಮತ್ತೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನಿಖರವಾದದ್ದು ಎಂಬುದು ದೃಢಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೂ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಗಂಭೀರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿಯಿರುವವರು ಕಡಿಮೆಯೇ.

ಸುಮ್ಮನಾದೆವು'. ಇಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹಲವಾರು. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಜನರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ಎಂಬ ತರಬೇತಿ, ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರ ಬಳಿ ಕಳಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಮಾಹಿತಿಗೆ ನಮ್ಮ ವೈದ್ಯಕೀಯ ತರಬೇತಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಒತ್ತು ಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಕೆಮ್ಮು ಬಂದಾಗ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯರು ಕೊಟ್ಟ ಔಷಧಿಗೆ ರೋಗ ಒಂದು ದಿನದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ, ತಕ್ಷಣ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ, ದೂರದೂರಿಗೆ ಓಡುವ ಜನ, ಅದೇ ಗಂಭೀರತೆಯನ್ನು ಮಗುವಿನ ಬುದ್ಧಿಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗ್ಗೆ ತೋರಿಸದಿರುವುದೇಕೆ?

'ನೋಡೋಣ' ಎಂಬುದನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ, ಆ ತಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ 'ಬರ್ತಾ ಬರ್ತಾ ಸರಿ ಹೋಗಬಹುದು' ಎಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಿಡುವ ಮನಸ್ಸು ಸಹಜ ಸ್ವಭಾವದ ಕೈಚಳಕವೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆ ದೈಹಿಕ ಅಂಗವಿಕಲತೆ ಯಂತೆಯೇ, ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿನ ದೋಷ ಎಂಬುದು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿ. ಅದು ಕಾಯಿಲೆಯಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಅದರ ಪರಿಹಾರ 'ಚಿಕಿತ್ಸೆ'ಗಿಂತ ತರಬೇತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಗಿದೆ.

ನವಜಾತ ಶಿಶುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಎಲ್ಲರೂ ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಮೈಲಿಗಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿರಬೇಕಾದ್ದು ಕಡ್ಡಾಯ. 4ನೇ ತಿಂಗಳಿನವರೆಗೂ ಮಗು ಹೆಸರು /ಧ್ವನಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸದಿದ್ದರೆ, 9 ತಿಂಗಳುಗಳವರೆಗೂ ತಾಯಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸದಿದ್ದರೆ, 6 ತಿಂಗಳುಗಳವರೆಗೂ ತಲೆ ನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ವರ್ಷದವರೆಗೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಬಾರದಿದ್ದರೆ, ಒಂದೊಬ್ಬ ವರ್ಷದ ವೇಳೆಗೆ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ, ಎರಡು ವರ್ಷದವರೆಗೂ ಮಾತನಾಡದಿದ್ದರೆ... ಇಂಥ ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದಿದ್ದರೂ ಮನೋವೈದ್ಯರನ್ನು ನೋಡಲೇಬೇಕು.

ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆ ಎಂಬ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬೇಗ ಗುರುತಿಸುವುದು, ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಷ್ಟು ಅವಶ್ಯವೋ, ಅದು ಬರದಂತೆ ತಡೆಗಟ್ಟುವುದೂ ಅಷ್ಟೇ ಅಗತ್ಯ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಯಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆಯುವುದು, ಮಗು ಜನನದ ವೇಳೆ ತಲೆಗೆ ಪೆಟ್ಟಾಗದಂತೆ ವೈದ್ಯರು ತಡೆಯುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

(ಲೇಖಕಿ ಶಿವಮೊಗ್ಗದಲ್ಲಿ ಮನೋವೈದ್ಯೆ
ಸಂಪರ್ಕ: 9845229499)

